

הכיפות הסרוגות

של קהל הסטודנטים של אוניברסיטת בריאלין, שבא להאזין להרצאתו של משה דיין, מול הברט של האב השכול, שתפס את מקומו של דיין על הבמה והניף מול פניהם של התובע להעמיד את משה דיין לדין, על אחריותו למחדל יום הכיפורים.

איזו זכות יש לכם לא לתת לו לדבר?!"
 "על איזו זכות אתה מדבר?" השיב לו אבל שכול, "אנחנו מדברים כאן על רצח ועל שחיתות. לגניבות הארכיאולוגיות שלו היו לצה"ל הליקופטרים, אבל לחלץ את הבן שלי לא היה מסוק! הוא הסימפוטום של כל ההסתאבות במדינה! היינו עיוור רים כמו שאתה רוצה להיות עכשיו! אתם עוד תמנו בבריאלין את מיכאל צור ל- מרצה לכלכלה ואת טיבור רוזנבאום ל- פרופסור לתורת המוסר!"

בינתיים הגיעה לאוני ההורים הידיעה כי דיין מסתגר בחברת סינאט האוניברסיטה בבנין המינהלה. הטילו מצור על הבניין. הדלתות שנחסמו נפרצו בכוח ורק הגורילות של משרד ראשי-הממשלה חצו במדרגות הפנימיות בין ההורים שניסו ל- הסתער למעלה ובין דיין ואשתו. רחל דיין הציצה מבעד לחלון אל ההמון הר- רוגש. מישהו זיהה אותה ואז הטיחו ב- פניה קריאות גנאי מעליבות.

אלמנה צעירה ניצבה על המדרגות כש בעיניה דמעות ולא הוציאה הגה מפיה. חמותה זעקה בשמה: "הוא אמר בתחילת המלחמה שזה חורבן הבית השלישי. זה היה החורבן שלו? — זה היה החורבן שלנו!"

רק בשלב זה הגיעו כוחות מישטרה למקום. האורות בבניין כובו. אנשייהביי טחון החלו לסנות את המתפרצים. בשעה עשר וחצי בלילה, ארבע וחצי שעות אחרי המועד שנקבע לתחילת הר- צאתו, התקשר דיין במכשיר הקשר עם אישי-ביטחון שאיבטח את הבניין מבחוק. "כמה אנשים עוד נשארו?" שאל.

היוזמים

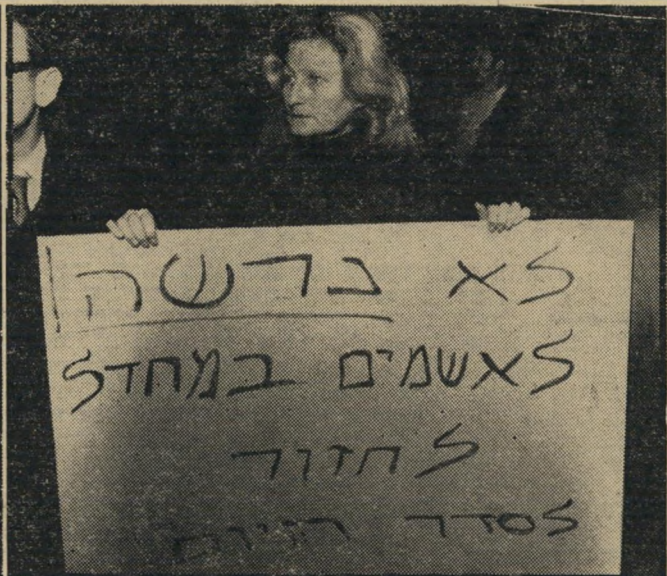
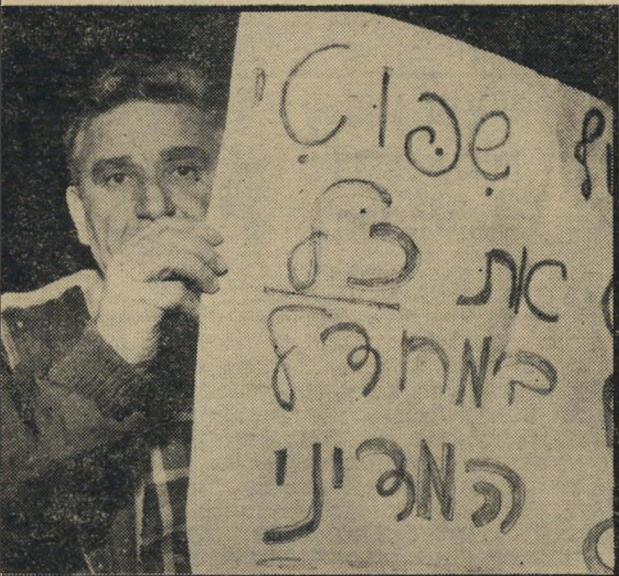
חיים ניסנבוים (למעלה) מרמח-גן ויוסף בן-יוסף (למטה) ממושב אדניס, אבות שכולים שאיבדו את בניהם במלחמה האחרונה.

שבע שנות כאב

חרוטות על פניה של שרה מינקוביץ בת ה-63 מראשון-לציון, ששכלה את בנה עוד במלחמת ששת-הימים, והצטרפה להפגנת ההורים השכולים של מילחמת יום-הכיפורים. האם השכולה, שטרם השלימה עם אובדן בנה היחיד, נופפה במטרייתתה וזעקה: "עם המטרייה אני אוציא לו את העיניים. לפושע הזה!"

לשמור על דיין, אמר בעצב: "זה היה הוטרלו שלו!"
 ההורים השכולים התפורו לבתיהם. חזר רה אל התמונות עטופות השחורים, אל תעודות התנצחה, אל הזכרונות ואל הכאב. משה דיין הלך לסעוד, בחברת אשתו בנו וכלתו במיסעדה הסינית בצפון תל-אביב.

"ארבעה בחורות, ארבעה צלמים וגם כלב קטן..." השיב אישי-הביטחון ספק ב-לצג.
 רק או הובל דיין, כשאישי-ביטחון מר-מך בו ומחזיק בידו, לעבר מכוניתו. "לא יכולנו לשלוט ברגשותינו, התי-פרצנו יותר מדי," אמר אחד ממארגני ההפגנה. ואחד מאנשי-הביטחון שהוועקו

הכאב העצור

לא כל ההורים השכולים שנטלו חלק בהפגנה, התפרצו, חלקם, כמו אם שכולה זו, היו עצורים ומאופקים, הסתפקו בהפגנת שקטה ובנשיאת שלטים.

המכתב הוחזר

ליובה קלינגר מפתח-תיקווה, הוחזר לשרי-הביטחון את מכתב ההשתתפות-בצער על נפילת בנו.